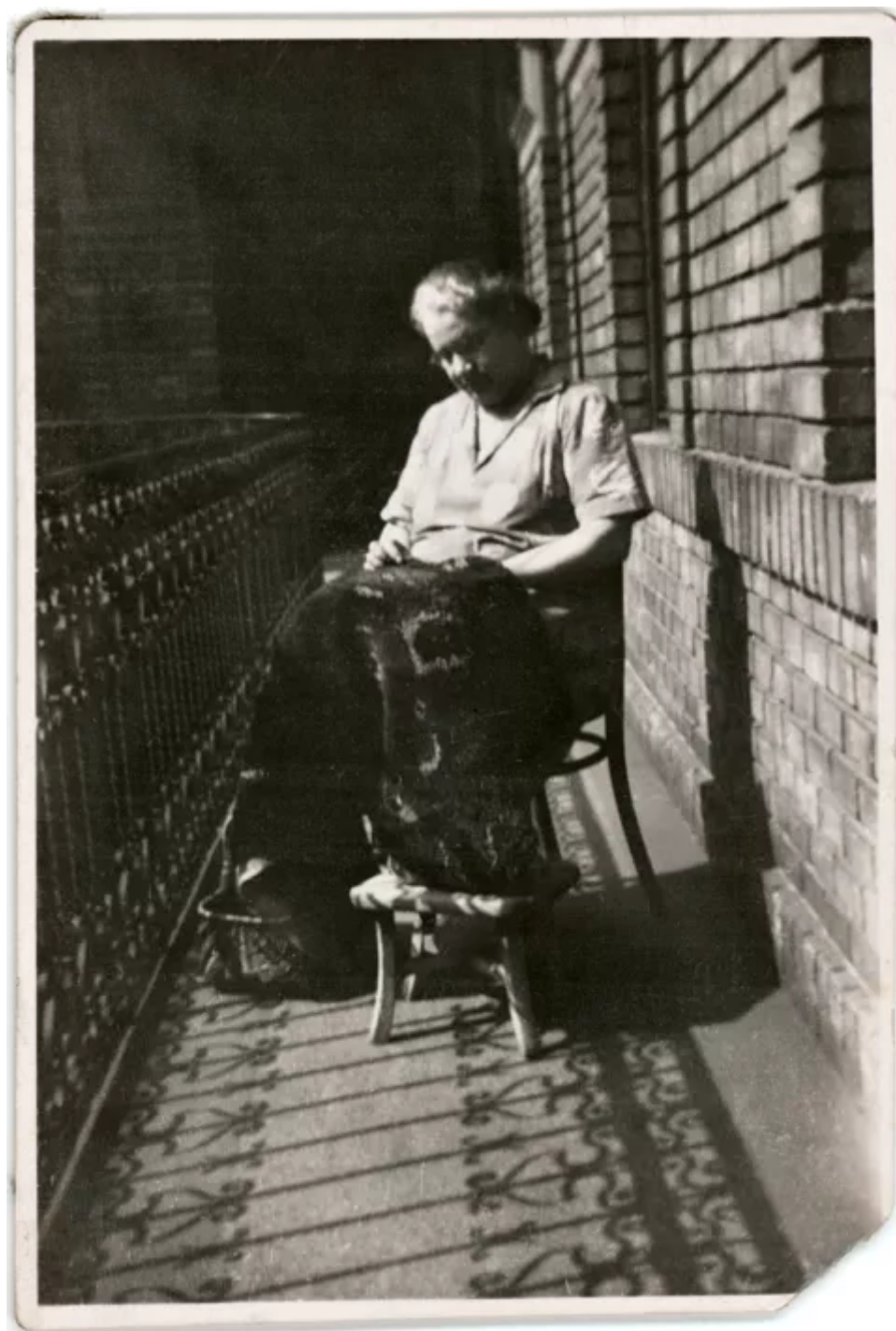

Weisz Lajosné

Ezen a képen a mama látható. A Báthory utcában a gangon ül, és szőnyeget készít. Nagyon szorgalmas volt. Ő csomózta a szőnyegeket. És nem csak egyet, hanem többet. Mind bent van a rekamiében még most is, egy időben sokat használtuk is. A mama folyton csinált valamit, nem tudott csak úgy ülni, és semmit tenni. Mi ugyanabban a házban összesen négy lakásban laktunk. Először laktak, akkor én még nem éltem, az első emeleten egy kétszobás lakásban. És aztán felmentek a harmadik emeletre, a mama nem szerette azt, hogy túl lent van az első emelet. Nem volt lift a házban, de felmentünk a harmadik emeletre. Az is két szobás volt. Udvari lakás volt mindkettő. És akkor lementünk a második emeletre, ott egy háromszobás lakást tudtunk bérelni, két szoba volt egybenyíló, és külön volt egy harmadik. Abban lett aztán először a műhelyünk,

később ott lakott a Dolfi bátyánk is. A lakásban olyan polgári bútorok voltak, a mamának volt egy tükrös szekrénye is, nagyon normálisan volt berendezve az egész lakás. Volt ebédlőbútor, hálósobabútor is külön, azt évekig itt őriztem a pincében, talán még ma is megvan egy-egy darabja. Otthon mindig volt háztartási alkalmazott gyerekkortól kezdve, ott lakó volt mindig. A konyhában aludt. Segített a háztartásban, de a mama ment vásárolni, legtöbbször a Hold utcai csarnokba. Imádta a csarnokot, mindenki ismerte, és mindenki nagyon szerette, mindig szép áruval látták el. Közvetlenül a Hold utcai csarnok mellett volt egy kóser mészárszék, a mama mindig ott vásárolta a húst. Az én anyám volt, azt hiszem, az egyetlen a magyarországi családban, aki kóser mészárszékben vásárolt húst mindig. Kóserül főzött egy ideig. Volt külön edény, és volt húsvéti edény is. Huszonöt éves lehettem, amikor leszokott a kóser húsról, talán anyagi okai lehettek. Otthon persze külön tartottuk a húst és a tejest. Volt két vájdling is, hogy tudjunk külön mosogatni. A háború után ez is megszűnt, mint sok minden. De nem emlékszem, hogy bántotta volna ez a mamát. Nem szomorkodott emiatt. A mamának sok bödön zsírja is volt. Mindig összegyűjtötte a zsírt, és abból használt mindenhez. Volt nagy spejzünk. Amikor jött az ostrom, a vécébe öntöttük a zsírt, mert féltünk. Akkor nem volt szabad sok mindent tartani a zsidóknak. Mindig sok volt otthon fűszerből, lisztből, cukorból, úgyhogy a vécébe kellett öntenünk, mert féltünk attól, hogy megtalálják, és akkor felakasztanak, vagy mi történik velünk. Mert hallottunk ilyesmiről sokat.